

ΕΤΟΣ ©.

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος III'

Συνδρομή ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι ἀπὸ
I Ἰανουαρίου ἑκάστ. ἔτους καὶ εἶναι ἑτήσιαι. — Γραφεῖον Διευθ. Ἐπι τῆς Λεωφ. Πανεπιστημίου 89.

23 Δεκεμβρίου 1884

Η ΑΠΟΛΕΣΘΕΙΣΑ

[Μυθιστορία τῆς Κυρίας Henry Greville.

Μετάφρασις Π. Ι. Φέρπου].

Συνέχεια καὶ τέλος ἔδε προηγούμενον φύλλον.

ΔΘ'

Ἡ Μαρκέλλα εἰσῆλθεν εἰς παρθεναγωγεῖον οὐχὶ ἄνευ πικρῶν δακρῶν, διότι εἶχεν ἤδη ἀρχίσῃ νὰ ἀγαπᾷ τὸν πατέρα της μετὰ τοῦ σφοδροῦ ἐκείνου πάθος τοῦ χαρακτηριζόντος αὐτήν. Ὁ Σίμων ἴνα την καταπέσῃ, ὑπεκρίθη ὅτι ἦτο χρεῖα νὰ μεταβῇ εἰς Ἀμερικὴν καὶ νὰ διαμεῖνῃ ἐκεῖ ἐπὶ πολὺν ἴσως χρόνον. Ἡ νεᾶνις ὑπήκουσε, διότι ἀείποτε ὑπήκουε φύσει οὐσα δραστηρία καὶ εὐπειθής. Ἄλλ' ἡ εὐπειθειά της ἐγένετο αἰτία πολλῶν δακρῶν.

Μετὰ τινὰς ἐβδομάδας ὁ Σίμων, ὅστις ἤρχετο εἰς τὸ σχολεῖον κατὰ Πέμπτην καὶ τὰς Κυριακὰς τὴν ἐξῆγεν εἰς περίπατον, ἐδήλωσεν ὅτι θὰ ἀπουσιάσῃ ἐπὶ τινὰ χρόνον, καὶ ἐπέτρεψεν εἰς τὴν Μαρκέλλαν νὰ ἐξέρχεται μετὰ τῆς Τριανταφυλλιᾶς κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἐκ τοῦ σχολείου ἐξόδου. Ἀκούσασα τοῦτο ἡ Μαρκέλλα, δὲν ἔδωκε προσοχὴν τινὰ, ἀλλὰ μετὰ τινὰ σκέψιν παρετήρησεν ὅτι μεγάλην παραχώρησιν ἐποίησεν εἰς αὐτήν ὁ πατὴρ της. Καὶ ὄντως ἡ Τριανταφυλλιὰ τὴν ὠδήγει εἰς τοὺς Βρεῶ, ἔνθα εὗρισκε τοὺς παλαιούς φίλους, καὶ πρὸς τούτοις τὴν ἀδελφὴν τοῦ κυρίου Βρεῶ, ἔλθοῦσαν κατὰ παράκλησιν τοῦ Ῥοβέρτου, ἵνα τὴν ἔχῃ συντροφίαν ὁ γηραιὸς πατὴρ του, καὶ πρὸς ἣν ἡ Τριανταφυλλιὰ ἠσθάνετο μεγίστην ἀγάπην· ὡς βλέπετε « τὴν ἐπῆρεν ἀπὸ καλὸ ῥάτι ».

— Εἶνε ἀπαράλλακτη ἡ μακαρίτισσα κυρία Ἐρμίνη! ἔλεγε μετ' ἐμφάσεως.

Ἡ Μαρκέλλα ἐξεπλάγη ἰδοῦσα πρόσωπον ἐπιμίχες, κόμην πλαδαράν, σῶμα ἰσχνόν, καὶ ἠρώτησεν ἑαυτὴν ὅποιαν τινὰ ὁμοιότητα κατῴρθωσε νὰ ἀνεύρῃ ἡ ἀγαθὴ Τριανταφυλλιὰ μετὰ τῆς γηραιᾶς ἐκείνης κόρης τῆς κατεσκληκυῖας καὶ « στραγγισμένης » καὶ τοῦ « παχουλοῦ » προσώπου τοῦ σχεδὸν παιδικοῦ τῆς μακαρίτιδος φίλης της. Ἄλλὰ μετ' οὐ πολὺ παρετήρησεν ὅτι ἡ ἠθικὴ ὁμοιότης εἶχεν ἀπατήσῃ τὴν Τριανταφυλλιὰν καὶ περὶ τῆς ἐξωτερικῆς ὁμοιότητος. Ἡ

κυρία Ἰουλιὰ δὲν ἦτο μὲν φίλη τῶν μυθιστοριῶν, καὶ τὸ θετικὸν αὐτῆς πνεῦμα δὲν ἐτρέφετο διὰ χιμαῖρῶν, ἀλλὰ κατὰ τὴν γλυκύτητα ὅμως καὶ τὸ ἐξάαιρετον τοῦ χαρακτῆρος εἶχε πλείστας ὁμοιότητας πρὸς τὴν μακαρίτιδα Βωρενῶν.

— Εἶνε ἀρνάκι! ἔλεγεν ἡ Τριανταφυλλιὰ.

— Ἀλήθεια, θεῖα Ἰουλιὰ, εἰσθε ἀρνάκι; ἔλεγεν ὁ Ἰούλιος, οὐ ἦτο ἀνάδοχος καὶ ὅστις ἔνεκα τοῦ προνομίου τούτου τὴν ἐπείραζεν ἐνίοτε, κινῶν πολλάκις τὴν ἀγανάκτησίν της.

— Πρόσεχε! τῷ ἀπεκρίνετο ἐκείνη, τὸ ἀρνάκι σὰν θυμώσῃ γίνεται θεριό.

Οἱ ἄθφοι οὗτοι ἀκροβολισμοὶ προεκάλουν τὸ μειδίαμα τοῦ κ. Βρεῶ, ἀνευρόντος ἤδη σκιάν τῆς πάλαι ποτὲ εὐπαθείας, ἣν ἔφερεν ἐν τῷ οἴκῳ του ἡ παρουσία γυναικός. Ὁ Ῥοβέρτος εἶχεν ἤδη πλείονα χρόνον πρὸς τὰς ἐργασίας του. Ὁ δὲ Ἰούλιος καί τοι ἀθυρόστομος, ἦτο ὅμως μᾶλλον εὐάγωγος καὶ κατὰ μικρὸν ἐκοσμεῖτο διὰ τῶν καλῶν ἐκείνων τρόπων τοῦ φέρεσθαι, οὓς ἀποκτᾷ τις χειραγωγούμενος ὑπὸ χειρὸς μητρικῆς.

— Ἐν τῷ ἀνακαινισθέντι οἰκιακῷ τούτῳ βίῳ ἡ Μαρκέλλα εἰσήχθη ὑπὸ τῆς Τριανταφυλλιᾶς, τῆς γηραιᾶς φίλης της. Καὶ κατὰ πρῶτον μὲν ἠσθάνθη τινὰ φόβον ἰδοῦσα νέα πρόσωπα, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ συνήθισε τὴν κυρίαν Ἰουλιάν, καὶ κατῴρθωσε νὰ φαίνεται πρὸς πάντας ὠφέλιμος τοσοῦτον, ὥστε τοῦ λοιποῦ ἔλεγον « ποτε νὰ ἔλθῃ » ἡ Κυριακὴ ἵνα ἔλθῃ ἡ Μαρκέλλα ἐκ τοῦ σχολείου.

Ὁ Μονφόρτ δὲν εἶχεν ἐπανέλθῃ ἔμεινεν ἐργαζόμενος ἐκεῖ πέραν ἐν τῇ ἄλλῃ ἀκτῇ τοῦ ὠκεανοῦ, καὶ ἔγραφεν ὅτι κερδαίνει κέρδη μυθώδη. Αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ ἦσαν φαιδρόταται, διότι ἠσθάνετο ὅτι οἱ μόχθοι του θὰ ἀνταμιφθῶσιν ἡμέραν τινὰ ὑπὸ τινος πράγματος πολὺ καλλιτέρου τῶν χρημάτων, ὑπὸ τῆς εὐδαιμονίας τοῦ προσφιλεστάτου τέκνου του.

Μακρὰν αὐτῆς εὐρισκόμενος ἔμαθε νὰ γίνῃ ἄλλος ἄνθρωπος χάριν αὐτῆς, προσεῖχε πάντοτε εἰς τὸν χαρακτῆρά του καὶ ἐκείνοι ἐκ τῶν ὑποδεεστέρων του, οἵτινες ἐγίνωσκον αὐτὸν ἐκ τῆς πρώτης αὐτοῦ διαμονῆς, ἐξεπλήττοντο βλέποντες αὐτὸν πρᾶγον, τοὺς λόγους του ὀλιγώτερον σκληρούς, δραστήριον καὶ θαρραλέον ὅσον οὐδέποτε ἄλλοτε, ἀνεκτικώτερον, γενναϊώτερον, μακροθυμώτερον...

ἀλλὰ δὲν ἐγίνωσκον ὅτι καθ' ἐκάστην καθ' ἑαυτοῦ νίκην, ὁ προϊστάμενος αὐτῶν ἀπέστειλε πρὸς τὴν ἀποῦσαν θυγατέρα του καὶ μίαν εὐχαριστίαν καὶ εὐλογίαν.

« — Φθάνει ὅτι ἄφησα τὴν μητέρα νὰ ἀποθάνῃ, πρέπει τοῦλάχιστον τὸ παιδί νὰ ζήσῃ εὐτυχισμένον » : τοῦτο ἦτο τοῦ λοιποῦ τὸ σύνθημα τοῦ ἀκαταπονήτου τούτου φιλοπόνου ἀνδρός, ὅστις ἀπαξ ἔτι ὑποστάς τὸν δεινὸν περὶ τοῦ βίου ἀγῶνα καὶ ἀναφανείς νικητής, ἐθαύμαζε καὶ αὐτὸς αἰσθανόμενος ἑαυτὸν ἔχοντα πλείονα ὄρεξιν νὰ ἀγωνισθῇ νῦν ἢ ὅτε ἦτο νεώτερος καὶ ζωηρότερος. . . Καὶ τοῦτο διότι τότε μὲν εἰργάζετο δι' ἑαυτὸν, νῦν δὲ εἰργάζεται διὰ τὴν κόρην του, μισορίχια προσφιλεστέραν τῆς ἰδίας αὐτοῦ ὑπάρξεως.

Μῆνες παρῆλθον, ἔτη παρῆλθον καὶ ἡ Μαρκέλλα εἶχεν ἤδη συμπληρωμένον τὸ δέκατον ἑβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας της· ὁ δὲ ἰατρός δι' ἐπιστολῆς ἐκτενοῦς ἐδήλωσεν εἰς τὸν Μονόροτ ὅτι ἦτο πλέον καιρὸς νὰ ἀποσύρῃ τὴν νεάνίδα ἐκ τοῦ παρθεναγωγείου. Ἀλλὰ ἀπρόοπτόν τι συμβῆν κατετάραξε τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Βρεῶ.

Ἐσπέραν τινὰ τοῦ χειμῶνος ἡ θεία Ἰουλία λαμβάνουσα ἐκ τῆς ἱματιοθήκης ἀσπρόρρουχα, παρεπάτησε καὶ καταπεσοῦσα ἐθραυσε τὸν πῆχυν τῆς χειρὸς. Καὶ τὸ μὲν τραῦμα καθ' αὐτὸ ἦτο ἀσήμαντον, ἀλλὰ τί ἐμελλον νὰ γίνωσι τὰ πολύτιμα κλειδιά, τὰ αἰείποτε ἠχηρῶς κροταλίζοντα ἐν ταῖς χερσὶ τῆς θείας Ἰουλίας; Ἡ Τριανταφυλλιά ἦτο βεβαίως ἐκεῖ, ἀλλ' ἡ Τριανταφυλλιά δὲν εἶχε τοὺς πόδας οὓς εἶχεν ὅτε ἦτο δεκαπέντε ἐτῶν. . .

Ἡ θεία Ἰουλία ἐνεχειρίζεν ἀσμένως τὰ ἠχηρὰ κλειδιά της εἰς τὴν Μαρκέλλαν καὶ τὴν ἔλεγεν « ὑπασπιστάκου » της. Ἐκαμάρωνε δὲ τὴν εὐκίνητον ταύτην νεάνίδα, ἣτις ἐπήγαιεν ἤρχετο εἰς τὴν κλίμακα, εἰς τοὺς διαδρόμους χαρίσσει ὡς πτηνὸν ἱπτάμενον μᾶλλον ἢ βαδίζον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

— Τί θὰ ἐγίνετο τὸ σπίτι ἂν δὲν τὴν εἶχαμεν; εἶπεν ἡμέραν τινὰ ὁ κ. Βρεῶ παρατηρῶν αὐτήν.

Πρωῖαν τινὰ χαρίσσειαν τοῦ Ἰουνίου κατὰ τὰς διακοπὰς τῶν μαθημάτων, ἡ Μαρκέλλα κυπτουσα πρὸς τὰς νανοφυεῖς τριανταφυλλέας τοῦ κήπου, ἀνεστήλωνε τὰ νεανθῆ ῥόδα τὰ κεκλιμένα ὑπὸ τοῦ ἀφθόνου ποτίσματος, ἀπέκοπτε τὰ μεμαραμμένα ἄνθη καὶ ἐδίδεν εἰς τὴν μικρὰν ταύτην γωνίαν τὴν εὐδαίμονα ὄψιν μικροῦ παιδίου, ἀπολαμβάνοντος πάσας τὰς πρὸς εὐεξίαν του περιποιήσεις.

Ἡ θεία Ἰουλία ἐστέναξεν ἐκ βάθους, διότι οἱ δύο ἀνεψιοὶ της εἶχον ἀπέλθῃ τὴν προτεραιάν εἰς ταξιδίον μακρόν. Ὁ Ἰούλιος ἐγίνωσκεν ἤδη νὰ πορίζεται τὰ πρὸς συντήρησιν, κερδαίνων ἐτησίως ἱκανὸν ποσόν, ὥστε ὁ πατήρ των ἠδύνατο τοῦ λοιποῦ νὰ μὴ πικραίνηται ἀναλογιζόμενος τὴν

ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἀναχώρησίν του. Ἀλλὰ καθ' ὅσον τὸ πνεῦμά του καθησύχαζε, τοσοῦτον μᾶλλον ἠῤῥαυεν ἡ ἀγάπη του πρὸς τὴν νεάνίδα ἣτις ἐκ διαλειμμάτων ἤρχετο εἰς τὴν οἰκίαν. Μετὰ πολλῆς δὲ λύπης ἔβλεπεν αὐτὴν ἐπανερχομένην εἰς τὸ παρθεναγωγεῖον μετὰ τὴν λήξιν τῆς ἀδείας τῆς ἐξόδου. Ἀσμένως θὰ τὴν ἐκράτει πλησίον του διὰ παντός, ὡς ἄνθος, ὡς φωτὸς ἀκτίνα.

Ἐσπέραν τινὰ ὀκτώ περίπου ἡμέρας μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν νέων, ἡ Τριανταφυλλιά ἦλθεν εἰς τὴν ἀμάξης τεταραγμένη καὶ κατατεθοροβημένη εἰς τὸ Παρθεναγωγεῖον τῆς Μαρκέλλας. Ἡ ὥρα ἦτο ἀκατάλληλος, ἡ ἡμέρα δὲν ἦτο ἑορτάσιμος, ἀλλ' ἐπέτυχεν ὅμως οὐχὶ ἄνευ δυσχερείας, νὰ παραλάβῃ τὴν νεάνίδα, καὶ ἐν τῇ ἀμάξῃ ἐξήγησεν εἰς αὐτὴν τοὺς φόβους της.

Ὁ κ. Βρεῶ εἶχεν ἐκ δευτέρου προσβληθῆ ὑπὸ ἀποπληξίας, ἡ δὲ θεία Ἰουλία « τὰ εἶχε χάσῃ ».

— Ἀλλὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ σοι φανῇ παράξενο, Μαρκέλλα μου, γιατί ἡ κυρία Ἰουλία « δὲν εἶνε φτιασμένη γιὰ τέτοια πράγματα » Ὁ ἄρρωστος ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ περιποιήσε, καὶ ὁ ἰατρός εἶπε πῶς ἄλλη ἀπὸ τῆ Μαρκέλλα δὲν εἶνε ἄξια, καὶ μας ἐδιτάταξε νὰ σε φωνάξωμε.

Ἡ Μαρκέλλα κατέλαβε τὴν θέσιν της παρευθὺς παρὰ τῷ ἀσθενεῖ, ὅστις ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἰδὼν αὐτὴν κύπτουσα ἄνωθεν αὐτοῦ ἐμεδίασε καὶ εἶπε; — Κόρη μου!

Ἡ νεῆνις ἐρυθρίασασα ἀπέστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς της ἐξ ὧν ἐφαίνετο ἀναβλύζον δάκρυ. Βεβαίως ἠγάπα ὡς πατέρα τὸν γλυκὺν ἐκείνον καὶ πρῶον γέροντα, ὅστις οὐδέ ποτε εἶπε πρὸς αὐτὴν « στραβά ἐπάτησες ». Ἀλλὰ τὸν ἄλλον ὅμως τὸν γνήσιον πατέρα της, ὅστις ἦτο εἰς τὴν ζήνην, καὶ εἰργάζετο χάριν αὐτῆς, ἀφ' οὗ πλείστα ὑπὲρ αὐτῆς ὑπέμεινεν. . . ἐκείνον ὄφειλε νὰ τον λησμονήσῃ;

Ἡ καρδιά της πάραυτα ἀπεκρίθη ὅτι ἠδύνατο νὰ συμβιβάσῃ τὴν διπλὴν ταύτην στοργὴν ἄνευ βλάβης τινός. Ἐπειτα δὲ, ἐπὶ τοῦ παρόντος, τὸ μᾶλλον ἐπέειγον ἦτο νὰ σώσῃ ἀπὸ τοῦ κινδύνου ἐκείνον, ὃν τὰ τέκνα του δὲν ἠδύναντο νὰ περιποιηθῶσι. Τὰ τηλεγραφήματα ἔτρεχον κατὰ πόδας τοῦ Ἰουλίου καὶ τοῦ Ροβέρτου καὶ δὲν ἠδύναντο νὰ τοὺς εὔρωσι, καὶ ἐπανήρχοντο ἀποστελλόμενα ὑπὸ ξενოდόχων φιλανθρώπων.

Τέλος ἐσπέραν τινὰ ἀρχομένου τοῦ Ἰουλίου ἐν τῷ σκιάφωτι τοῦ δύνοντος ἡλίου ὅστις ἐπλήρου ἔτι τὸν οὐρανόν, οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐπανῆλθον εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν τεταραγμένοι καὶ κατατεθλιμμένοι. . .

Ἐν τῷ ἐστιατορίῳ ἤρεμος ὁ κ. Βρεῶ καθήμενος ἐν τῷ θρονίῳ του πλησίον τοῦ παραθύρου, τοὺς ὀφθαλμούς ἔχων ἡμικλείστους ἠκροῶτο τῆς Μαρκέλλας ἀναγινωσκούσης βιβλίον τι. Ἡ νεῆ-

νις ἔκυπτε μᾶλλον μᾶλλον ἐπὶ τοῦ βιβλίου προσπαθοῦσα νὰ διακρίνη τοὺς χαρακτῆρας, οἵτινες συνεχέοντο ἐπὶ τῆς δυσδιακρίτου σελίδος. Ἡ ἐνδοιάζουσα φωνὴ τῆς ἀπήγγειλέ τινας ἔτι λέξεις.

— Δὲν βλέπω πλέον, εἶπεν ἀποθέτουσα τὸ βιβλίον. Πάγω νὰ ζητήσω φῶς.

Καὶ ἠγέρθη. Ἄλλ' ἀφῆνης ἀνεσκήρτησεν ἰδοῦσα δύο σκιάς μαύρας ἰσταμένας πρὸς τὸ βάθος τοῦ ἐστιατορίου.

— Ἀγαπητὴ Μαρκέλλα, ἀγαπητὴ ἀδελφὴ, εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ ὁ Ἰούλιος, λάμβάνων τὴν χεῖρά της, μᾶς ἔσωσες τὸν πατέρα μας.

Ὁ δὲ Ῥοβέρτος ἔλαβε καὶ αὐτὸς τὴν ἄλλην χεῖρά της, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε. Μεταξὺ τῶν δύο τούτων νέων ἡ νεῆνις ἐστάθη συγκεχυμένη καὶ τεταραγμένη· ἀποσπαθεῖσα δὲ αὐτῶν ἀβιάστως, ἐπανῆλθε πρὸς τὸν ἀναρρωνύοντα καὶ τῷ εἶπε διὰ τῆς μελωδικῆς φωνῆς της.

— Κύριε Βρεῶ, οἱ υἱοὶ σας ἦλθον.

— Τί εὐτυχία! εἶπεν ὁ πατὴρ, ἀναζητῶν αὐτούς διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐν τῷ αὐξανομένῳ σκότει.

Ἡ Μαρκέλλα ἐξῆλθε μετὰ σπουδῆς καὶ μετ' ὀλίγον ἐπανῆλθε κρατοῦσα λυχίαν. Οἱ δύο υἱοὶ καθήμενοι πλησίον τοῦ πατρὸς τῶν ἐλάλουν πρὸς αὐτὸν μετὰ στοργῆς, μετὰ σεβασμοῦ, μετὰ τινὸς φόβου μήπως συγκινήσῃ καθ' ὑπερβολὴν τὴν κλονισθεῖσαν ἴσως διάνοιαν ὑπὸ τῆς νέας ταύτης προσβολῆς. Ἡ Μαρκέλλα παρετήρησεν αὐτοὺς μίαν στιγμὴν, ἐμειδίασεν, ἤνωσεν ἑλαφρῶς τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων της ἔμπροσθέν της καὶ τοὺς κατεβίβασεν ἐπὶ τῆς ἐσθῆτός της. Ἐπειτα δὲ μειδιῶσα ἀπῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, δωμάτιον μικρὸν κείμενον πολὺ ὑψηλὰ παραπλευρῶς πρὸς τὸ τῆς Τριανταφυλλιάς, καὶ κλείσασα τὴν θύραν ἐστάθη πρὸ τοῦ παραθύρου, ὅπερ ἐφωτίζετο ὑπὸ τῶν τελευταίων λάμπσεων τῆς θηησκουσῆς ἡμέρας.

— Λοιπὸν, διανοήθη, δὲν εἶμ' εὐχαριστημένη; Ἐπέστρεψαν, ὁ πατὴρ τῶν ἐσώθη, αὐτοὶ εἶνε εὐτυχεῖς καὶ ἐγὼ κλαίω! Πῶς νὰ ἔχω τόσον κακὴν ψυχὴν, ὥστε νὰ με κάμῃ ἄνω κάτω ἡ εὐτυχία τῶν ἄλλων;

Ἐπίεσε ἰσχυρότερον τὰς χεῖράς της πρὸς ἀλλήλας, μὴ δυναμένη νὰ περιστείλῃ τὸν λυπηρὸν διαλογισμὸν της καὶ νὰ τον κατασιγάσῃ.

— Δὲν εἶνε τίποτε δίκόν μου καὶ δι' αὐτὸ ὑποφέρω. Μίαν μόνον φορὰν εὗρηκα ἀληθινὸν ἄσυλον, ὅταν ἤμην μετὰ τὸν πατέρα μου, — καὶ τότε πάλιν δὲν κατώρθωσα νὰ μείνω εὐχαριστημένη καὶ εὐτυχῆς. Τὸν ἐπίκρανα, τὸν καίμενον τὸν πατέρα μου καὶ « ἐπῆρε κατὰ τὰ μάτια του » διότι καὶ αὐτὸς ἦτο δυστυχῆς. Τὶ ἀχάριστον τέκνον ὅπου ἤμουν! Καὶ εἶνε εἰς τὸν κόσμον πρᾶγμα πού νὰ ἀξίζῃ ὅσον ἡ ἀγάπη τῶν γονέων μας;

Καὶ ἔκλαιεν ἐν σιγῇ, καὶ μεθ' ὀρυγῆς τὰ δάκρυα κατέρρεον ἐπὶ τῶν χειρῶν της. Οὐδὲ ἠδύ-

νατο δεινῶς μεμφομένη ἑαυτὴν νὰ κατασιγάσῃ τὴν δυσηρεστημένην καρδίαν της.

— Τί κακὸν πρᾶγμα εἶνε ἡ ζήλεια! διανοήθη ἡ νεῆνις. Οἱ νέοι αὐτοὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ χάσουν τὸν πατέρα τῶν, καὶ ἐγὼ, ὁ πατὴρ μου εἶνε καλὰ. Καὶ ναὶ μὲν εἶνε μακρὰν, ἀλλὰ τοῦλάχιστον εἶν' ἐξησφαλισμένος ὅτι θὰ ζήσῃ πολὺ.

Καὶ ἀνάψασα κηρίον ἐκάθισε πρὸ τοῦ μικροῦ τραπέζιου της καὶ ἔγραψεν ἀπνευστί:

« Ἀγαπητέ μου πατέρα, ἐλάτε νὰ ζήσετε μαζί μου. Ἄλλοτε ἐφάνην ἀχάριστος, ἀλλὰ τώρα δὲν εἰμπορῶ πλέον νὰ ζήσω χωρὶς σας. Καὶ εἵπειτα τώρα εἶμαι δεκαεπτὰ ἐτῶν καὶ ἐπιθυμῶ νὰ φύγω ἀπὸ τὸ παρθεναγωγεῖον. . . Ποτὲ πλέον δὲν θὰ σας πικρᾶνω, ἐλάτε, σας παρακαλῶ πολὺ.»

Σφραγίσασα τὴν ἐπιστολὴν τὴν ἔθηκεν εἰς τὸ θυλάκιόν της. Ὅτε δὲ σθένεσε τὸ φῶς ἠτοιμάζετο νὰ καταβῇ, κρούεται αἴφνης ἡ θύρα ἡ δὲ Μαρκέλλα ἀνοίγει.

— Μαρκέλλα, εἶπε φωνὴ τις ἐν τῷ σκότει, τί ἔγινες; ἔλα μαζί μας.

Ἡ νεῆνις ἠκολούθησε τὸν νέον οὐδὲν εἰποῦσα, διότι ἡ καρδία της ἦτο περίλυπος, ὥστε δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐκφράσῃ διὰ τοῦ λόγου τὴν θλιψίν της.

Ὁ Ῥοβέρτος εἶχε μείνῃ πλησίον τοῦ πατρὸς του καὶ ὅτε ἡ Μαρκέλλα καὶ ὁ Ἰούλιος εἰσῆλθον, ἀπέστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ πάλιν μετ' ὀλίγον ἀπέβλεψε πρὸς αὐτοὺς. Ἡ Μαρκέλλα ἦτο ὠχρὰ καὶ τὰ ἴχνη τῶν δακρύων διεφαίνοντο ἔτι ἐπὶ τῶν παρειῶν της. Ὁ Ἰούλιος ἐφαίνεται φαιδρὸς, ἐφλυάρει ὡς ὅτε ἦτο ἐν τῷ σχολεῖῳ μαθητῆς ἀμέριμος· τοσαύτην εὐδαιμονίαν ἠσθάνετο, διότι ἐπανελθὼν εὔρε τὴν οἰκίαν τοσοῦτον εὐάρεστον ἀντὶ τῶν λυπηρῶν σκηνῶν ἃς ἐνόμιζεν ὅτι θὰ εὔρη.

Ὁ Ῥοβέρτος τὴν ἐσπέραν ἐκείνην δὲν εἶπε λέξιν.

M'

— Εἶνε ἡ κόρη μου, ἐπανελάβε τὴν ἐπιούσαν ὁ κ. Βρεῶ καθ' ἡν στιγμὴν ἡ Μαρκέλλα ἐξήρχετο διὰ τοῦ κήπου πορευομένη εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῆς Τριανταφυλλιάς.

— Δὲν ζηλεύομεν, πατέρα μου, εἶπεν ὁ Ἰούλιος ἐρχόμενος πλησίον του. Ὁ κ. Βρεῶ μόλις καὶ μετὰ δυσκολίας κατέβαινε τῆς κλίνης καὶ ὄλην τὴν ἡμέραν ἐκάθητο.

Ὁ Ῥοβέρτος δὲν εἶπε λέξιν.

— Πατέρα, εἶπεν ὁ Ἰούλιος μετὰ τινα σκέψιν, ἀλήθεια ἡ Μαρκέλλα φεύγει;

— Δὲν εἰζέυρω, ἀπεκρίθη ὁ ἀσθενὴς ἀποβλέπων πρὸς αὐτὸν μετ' ἀμηχανίας. Μήπως θέλει νὰ φύγῃ;

— Τώρα δὰ μῶ το εἶπε ἡ θεῖα Ἰουλία, ὑπέλαβεν ὁ Ἰούλιος, καὶ δὲν καταλαμβάνω. . .

Ἡ θεῖα Ἰουλία καθημένη ἐκεῖ που πλησίον καὶ πλέκουσα, ἀνέστειλε τὴν ἐργασίαν της καὶ ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Δὲν εἰμπορεῖ, παιδί μου, νὰ μείνῃ σὲ σπίτι ποῦ εἶνε δύο νεοί, εἶπε μετὰ τινος ἀμηχανίας. Καὶ τόσον καλὰ τὸ ἐστοχάσθη καὶ μόνῃ της, ὥστε με παρεκάλεσε νὰ την στείλω εἰς τὸ σχολεῖόν της σήμερον ἀπὸ γόνημα.

— Δὲν θέλω! εἶπεν ὁ κ. Βρεῶ ἀνακινούμενος. Θέλω νὰ μείνῃ. Ῥοβέρτε, πέ της νὰ μείνῃ.

Ὁ Ῥοβέρτος ἴστατο ἀναυδος. Ὁ πατὴρ του προσεπάθει νὰ ἀναγνώσῃ ἐπὶ τοῦ μετώπου του, ἀλλ' ἡ ἐξημβλυμένη διανοία τοῦ γέροντος δὲν τον ἐβοήθει νὰ μαντεύσῃ τί διενοεῖτο ὁ υἱός του.

— Λέγε λοιπόν! εἶπεν ἀγανακτῶν.

— Λέγω, πατέρα, ὅτι ἡ Μαρκέλλα ἔχει δίκαιον.

Ὁ κ. Βρεῶ ὕψωσε τοὺς ὤμους, διότι οὐδὲν ἠδύνατο νὰ τον πείσῃ ὅτι ἡ νεᾶνις ἔχει δίκαιον θέλουσα νὰ ἀπέλθῃ. Ἐν τούτοις ἡ θεία Ἰουλία ἐπεχείρησε νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν γνώμην της διὰ φράσεων σχοινοτενῶν καὶ ἐπιτετηθευμένων· ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ ὁ Ἰούλιος προβλέπων ὅτι ὁ λόγος τῆς θείας του δὲν θὰ εἶχε τέλος, ἀπῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ῥοβέρτου.

— Ἀδελφέ μου, εἶπε πρὸς αὐτόν, τί κρίμα νὰ μας φύγῃ ἡ Μαρκέλλα· εἶνε τόσον καλὸ κορίτσι, καὶ θὰ ἐπερνούσαμεν ἀξιόλογα μαζί. Αὐτὴ ὅτι της εἶπῃς το κάμνει, σὲ « ὑπακούει τυφλοῖς ὄμμασι » εἰς ὅλα· πέ την λοιπόν νὰ μείνῃ, πέ την νὰ μὴ λυπήσῃ τὸν πατέρα μας καὶ ἡμᾶς..

Ὁ Ῥοβέρτος δὲν ἀπεκρίθη. Ὁ δὲ Ἰούλιος ἐξηκολούθησε:

— Μὰ δὲν μου λές, τὸ ἐνόησα καλὰ ἢ ἔχω λάθος; Μήπως « τὴν ἐπῆρες ἀπὸ κακὸ μάτι »; Πέ μου, Ῥοβέρτε.

Ὁ Ῥοβέρτος μειδιάσας ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Ὅχι, εἶπε, δὲν την ἐπῆρα ἀπὸ κακὸ μάτι.

— Τότε λοιπόν; ..

Ἄλλ' αἰφνης ὁ Ἰούλιος ἔκυψε πρὸς τὸν ἀδελφόν του, παρετήρησε μετὰ προσοχῆς τὸ πρόσωπόν του, καὶ ἀρπάσας τὰς χεῖράς του μετὰ νεύματος χαρᾶς καὶ ἐκπλήξεως.

— Ἀδελφέ μου, ἀνεφώνησεν, ἀδελφέ μου; καλέ, εἶν' ἀλήθεια;

Ὁ Ῥοβέρτος δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ ἀποκριθῇ, οὐδὲ κἂν νὰ προσποιηθῇ, διότι Ἰούλιος ἦτο ἤδη ἐν τῷ ἐστιατορίῳ, ἐν ᾧ ἡ θεία Ἰουλία ἐξηκολούθει ἔτι τὴν ἀπόδειξίν της, ἧς τὸ μόνον ἀποτέλεσμα ἦτο ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἀσθενοῦς ἐπικεχυμένη ἐκφρασις οἴκτου πρὸς αὐτήν.

— Πατέρα, εἶπε μετὰ θάρρους, ἐπιμένετε νὰ κρατήσετε κοντὰ σας τὴν Μαρκέλλαν;

— Ναί, ναί, ναί, εἶπε ζωηρῶς ὁ γέρον φαινόμενος ἤδη ὅτι ἐκινδύνευε νὰ γίνῃ νευρικός.

— Λοιπόν, οὐδὲν εὐκολώτερον τούτου, ἐξηκολούθησεν ὁ νεαρὸς διπλωμάτης. Ἀκούσατέ μου μετὰ προσοχῆς καθὼς καὶ σεῖς, θεία Ἰουλία...

Μετὰ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας ἐφάνη καὶ ὁ Ῥο-

βέρτος, τὸ πρόσωπόν του ἦτο ἐξηλλοιωμένον, τὸ ἦθος του καταπεπονημένον καὶ ἔκθαμβος παρετήρησε τοὺς τρεῖς συνωμότας, οἵτινες ἐφάνιντο τοσοῦτον εὐηρεσθημένοι ἐκ τῆς τύχης των, ὅσον αὐτὸς ἦτο ὀλίγον εὐηρεσθημένος ἐκ τῆς ἰδικῆς του.

— Ῥοβέρτε, τῷ εἶπεν ὁ πατὴρ του, ἀποβλέπων πρὸς αὐτόν ἰκετικῶς, σὲ παρακκλῶ νυμφεύσου τὴν Μαρκέλλαν.

Ὁ νέος ἐκλονίσθη ὡς ἐὰν ἔλαβε πληγὴν εἰς τὸ στήθος, καὶ ἀπέβλεψεν ἐκ διαδοχῆς πρὸς τὸν πατέρα καὶ τὴν θείαν, μετ' ἀγωνίας ἀναμένοντας τὴν ἀπόκρισίν του, καὶ πρὸς τὸν Ἰούλιον ὅστις ἴστατο βλέπων ὑψηλὰ καὶ φαινόμενος θριαμβεύων.

— Θέλει αὐτὴ; εἶπεν ὁ Ῥοβέρτος ὡς ἀνειρώτων.

— Θέλεις σὺ; εἶπεν ἀποτόμως ὁ Ἰούλιος ὅστις, ὡς φαίνεται, ἤθελε τὰ πράγματα καθαρὰ.

— Ἄχ! βέβαια! εἶπεν ὁ Ῥοβέρτος κατὰ τὸ ἡμισυ κοιμώμενος. Ἄμ' ἐκείνη;

— Ἐρώτησέ την, ὑπέλαβεν ὁ Ἰούλιος. Νὰ την ἔρχεται, « κατὰ φωνή... »

Ἀληθῶς ἡ Μαρκέλλα ἦτο ἤδη ἐν τῷ κήφῳ, προχωροῦσα ἐλαφρῶς κεκλιμένη ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ κανίστρου ὅπερ ἔνεκα τοῦ πολλοῦ βάρους του δὲν ἠθέλησε ν' ἀφήσῃ νὰ το φέρῃ ἡ Τριανταφυλλιὰ ἧτις εἶχεν ἰκανὸν φορτίον.

— Μαρκέλλα! ἀνεφώνησεν ὁ πανηρὸς.

Ἡ νεᾶνις ἀκούσασα τὴν φωνὴν τοῦ Ἰουλίου ἀπέβλεψε πρὸς αὐτόν καὶ προσῆλθε ὑπὸ τὸ παράθυρον ἐφ' οὗ ἴστατο ὁ νέος.

— Τὸν θέλεις τὸν ἀδελφόν μου ἄνδρα; τὴν ἠρώτησε πρὶν προφθάσῃ τις νὰ τον ἀναχαιτίσῃ.

Βροχὴ νωπῶν ὀσπρίων, γογγυλιῶν, καρωτῶν, μικρῶν κρομμυδιῶν, κουνουπιδιῶν κατέρρευσε καὶ κατεκάλυψε τὸ ἔδαφος. Καὶ οἱ ἐξ ὀφθαλμοῖ οἱ ἐν τῷ ἐστιατορίῳ μείναντες ἐστράφησαν πρὸς τὰς χεῖρας τῆς νεάνιδος, ἧτις ἐκράτει ἔτι τὸ κἀνίστρόν της. Ὡστε τῆς Τριανταφυλλιᾶς τὸ κἀνίστρον ἐξέφυγε τῶν χειρῶν της.

— Μὰ γιὰ ὄνομα τοῦ θεοῦ! ἀνεφώνησεν ἡ γηραιά, ἔτσι ξαφνίζου τοὺς ἀνθρώπους; ἄ, μπά, μπά, μπά, μπά, μπά! μὰ δὲν κάνουν ἔτσι παιδί μου!

— Μὰ γιὰ νὰ σου εἰπῶ Τριανταφυλλιὰ, « νάχωμε καὶ τὸ νοῦ μας », ὑπέλαβεν ὁ Ἰούλιος, δὲν εἶπαμε γιὰ σένα πὼς σε γυρεύουν γιὰ παντρεῖά ἄμ' τότε κ' ἐγὼ δὲν ζῆρω τί θὰ γινότανε· ὄχι μόνον τὸ κἀνίστρόν σου θὰ σου ζῆφευγε, μὰ, θαρρῶ καὶ σὺ θὰ ἐκατρακυλιόσουν μαζί μ' αὐτά.

— Ἐγὼ! ἔγρυξεν ἡ Τριανταφυλλιὰ καὶ ἐπέδότη εἰς τὴν περισυναγωγὴν τῶν διεσπαρμένων ὀσπρίων της καὶ λαχανικῶν.

Ἡ δὲ Μαρκέλλα ὀρθία πρὸ τοῦ παραθύρου, εἶχεν ἀποθέσῃ ἐπὶ τοῦ ἐξέχοντος χεῖλους του τὸ κἀνίστρον της, καὶ ἐσταυρωμένης ἔχουσα τὰς χεῖ-

ρας ἐστήριζεν αὐτὰς ἐπὶ τοῦ κανίστρου. Ἰσταμένη δὲ οὕτω ὡς πεπειραμένη οἰκονόμος, ἔνευε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν γῆν, αἱ παρειαὶ τῆς ἦσαν ῥόδιαι, ἡ ψυχὴ τῆς ἄνω κάτω ὑπὸ στροβίλου νέων ιδεῶν... Τί λέγω νέων; Ὅχι! παλαιῶν ἤδη, ἀλλὰ τῶρα τὰς ἠσθάνετο καλῶς. Δὲν ἦσαν νέαι ιδεαὶ αἱ ἐμπήγουσαι εἰς τὴν καρδίαν τῆς τὴν γλυκύπικρον ἐκείνην λεπτοτάτην αἰχμὴν.

— Λοιπόν, Μαρκέλλα, δὲν ἀποκρίνεσαι; ἠρώτησεν ὁ Ἰούλιος ἀγωνίων σχεδὸν ἐπὶ τῇ σιωπῇ τῆς νεάνιδος. Τὸν θέλεις ναὶ ἢ ὄχι;

— Δὲν εἰξεύρω! ἀπεκρίθη ἡ νεάνις ὑψοῦσα πρὸς αὐτὸν τοὺς τεταραγμένους ὀφθαλμοὺς τῆς. Τάχα ἐκεῖνος... θέλει;

Καγχασμὸς μέγας ἀπεκρίθη εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην τῆς Μαρκέλλας, καὶ ὁ Ἰούλιος πηδήσας ἀπὸ τοῦ παραθύρου εἴλκυσε εἰς τὴν οἰκίαν — ἀλλὰ διὰ τῆς θύρας ὅμως — τὴν Μαρκέλλαν οὐδὲν πλέον νοοῦσαν. Ἡ θεία Ἰουλίᾳ εἴλκυσε ἐλαφρῶς τὸ ἐπὶ τοῦ παραθύρου κανίστρον, ὅπερ ἀπολέσαν τὸ στήριγμά του διέτρεχε δεινὸν κίνδυνον, καὶ τὸ ἀπέθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, καθ' ἣν στιγμὴν οἱ δύο νέοι ἐνεφανίζοντο.

— Λοιπόν! θέλει; ἠρώτησεν ὁ κ. Βρεῶ ἐκπεπληγμένος πως ἐπὶ τοῖς γινομένοις. Ὁ Ροβέρτος ἴστατο ὠχρότατος καὶ οὐδὲν λέγων.

— Ναί, εἶπεν ἡ Μαρκέλλα, ἀλλὰ τοσοῦτον ἐλαφρὰ, ὥστε τὸ ναὶ τοῦτο ἦτο πνοὴ μᾶλλον ἢ λέξις.

Ὁ Ροβέρτος ἀνέπνευσε ἀνακουφισθεὶς, καὶ ἔτεινε πρὸς αὐτὴν τὰς χεῖρας:

— Ἄχ! μικρὴ μου μαθήτρια! εἶπε, εἶχες μοναδικὸν διδάσκαλον.

— Καὶ καλὸν ὁδηγόν! εἶπεν ἡ Μαρκέλλα, ὁ ὁποῖος ἐλπίζω ὅτι θὰ μείνῃ καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ὁδηγός μου.

Πάντες ἐχάρησαν καὶ πάντες ἠσπάζοντο ἀλλήλους: αἴφνης δὲ ἡ νεάνις ἀποσπωμένη τῶν ἀγκυλῶν τῆς θείας Ἰουλίᾳς εἶπεν:

— Ἄμ' ὁ πατέρας; ἀντυχὸν καὶ δὲν θελήσῃ;

Πάντες προσεῖδον ἀλλήλους καταπεπληγμένοι, διότι ὁ Σίμων δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων τῶν συμβιβαστικῶν ἀνθρώπων περὶ ὧν δύναται τις νὰ ἔχη βεβαιότητά τινα. Ἦτο ἱκανὸς νὰ μὴ συναινέσῃ εἴτε ἐκ πείσματος εἴτε δι' οἶον δῆποτε ἄλλον λόγον.

— Μοῦ ἤλθε μία ιδέα, καὶ τότε θὰ ἔχω σήμερον δύο, καὶ δὲν εἶνε τόσοσ ἀσχημον· διότι ὑπάρχουν ἄνθρωποι εἰς τοὺς ὁποίους ἔρχεται καὶ μία ιδέα καθ' ἑβδομάδα καὶ ἀκόμη ὀλιγώτερον! Ἐγὼ τον εἰξεύρω τὸν κύριον Μονφόρτ, πρέπει νὰ τον προκαταλάβωμεν. Τώρα ἀμέσως θὰ ἰδῆτε!

— Θὰ του γράψω, εἶπεν ἡ Μαρκέλλα διστάζουσα, ἀλλὰ καὶ σεῖς θὰ ἦτο καλὸν νὰ του ἐγράφετε...

— Ὅλοι μας; εἶπεν ὁ Ἰούλιος γελῶν νὰ του

γράφωμεν ὅλοι ἐν γράμμα, μίαν οἰκογενειακὴν ἐγκύκλιον. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ δὲν βλάπτει! Ἐγὼ ὅμως δὲν την παραιτῶ τὴν ιδεάν μου.

— Δὲν θὰ 'πάγῃ ἡ Μαρκέλλα εἰς τὸ σχολεῖον; εἶπεν αἴφνης ὁ κ. Βρεῶ.

— Βέβαια μέχρι νεωτέρας ἀποφάσεως, εἶπεν ἡ θεία Ἰουλίᾳ μετ' ἄκρας ἀξιοπρεπειᾶς.

— Πῶς, τῶρα;

— Τώρα ἴσα ἴσα! Πῶς θέλετε μία κόρη νά...

Καὶ ἐπανελάβε τὴν συνήθη ἀγόρευσιν τῆς ἠθέλε δὲ ἐξακολουθήσῃ, ἐὰν μὴ ὁ Ἰούλιος ἀνεκράζε συνάψας τὰς χεῖρας καὶ κλίνας τὰ γόνατα ἐνώπιόν τῆς:

— Ἐν ὀνόματι πασῶν τῶν ἀρετῶν, πάντων τῶν κατηκόντων, ἐν ὀνόματι ὁποίου δήποτε θέλετε, μὴ ἐπιμένετε, χρυσῇ μου θεία, νὰ φύγῃ σήμερον. Αὔριον ναί, ἀλλὰ ὄχι ὅμως σήμερα!

Ἡ πρότασις αὕτη ἀντέκειτο πρὸς πάσας τὰς περὶ ἠθικῆς ἀρχὰς τῆς θείας, ἀλλ' ὅμως ἐπειδὴ δὲν ἤθελε ποτε νὰ δυσαρεστῇ τοὺς ἄλλους, συγκάτενευσε.

Παρευθὺς δὲ ὁ Ἰούλιος ὀρμήσας ἔλαβε τὸν πῖλόν του.

— Καὶ ποῦ πηγαίνεις; ἠρώτησεν ἡ θεία.

Ὁ Ἰούλιος ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως ἐξέτεινε καὶ ἐκίνησε τὰς χεῖράς του ὡς τηλεγράφος ἐναέριος, ἔθηκε τὰ δάκτυλα ἐπὶ τῶν χειλέων του καὶ ἀπῆλθε τρέχων, ὡς φοβούμενος μήπως διαφύγῃ τὸ μυστικόν του.

— Ποῦ πηγαίνεις; ἠρώτησεν ἡ Τριανταφυλλιά ἐμφανιζομένη αἴφνης ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας.

Ἡ θεία Ἰουλίᾳ ἔνευσε ἀμηχανοῦσα καὶ ἀπελπισ, ἀλλ' ἡ ἀξιόλογος θεράπεινα δὲν την ἔβλεπε πλέον. Εἶχε τὸ βλέμμα προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ νεαροῦ ζεύγους ὅπερ ἴστατο ὄρθιον πρὸ τοῦ παραθύρου. Καὶ ἡ μὲν Μαρκέλλα ἐστήριζε τὴν μίαν τῶν χειρῶν τῆς ἐπὶ τοῦ χεῖλους τοῦ παραθύρου, ὁ δὲ Ροβέρτος παρὰ τὸ θρονίον τοῦ πατρὸς του προσέβλεπε πρὸς αὐτὴν μετὰ τοσαύτης ἀγάπης καὶ σιωπηλῆς εὐφροσύνης, ὥστε ἦσαν μία χαρὰ νὰ τοὺς βλέπῃ τις.

— Λοιπόν, εἶπεν ἡ Τριανταφυλλιά, τί κάνουμεν ἐδῶ; Παντρεύομαστε ἢ δὲν παντρεύομαστε;

— Παντρεύομαστε, εἶπεν ὁ κ. Βρεῶ μετὰ σκιας τινος τῆς πάλαι ποτὲ ζωηρότητός του, καὶ ἐλπίζω, Τριανταφυλλιά, ὅτι θὰ μας κάμῃς περίφημο νυφιάτικο τραπέζι.

— Ἄ! «ὡς ἐδῶ καὶ μὴ παρέκει» αὐτὰ δὲν τα ἀκούει ἡ Τριανταφυλλιά· τὸ τραπέζι τῶρα τὸ κάνουν ἐς τὸ ξενοδοχεῖο, προσέθηκε μετὰ περιφρονησεως ἀνεκφράστου. Καὶ ξενοδοχεῖα «ἄλλο τίποτα».

Καὶ ὑψώσασα τοὺς ὤμους ἐπραΰνη πως καὶ ἠρώτησε τὸν Ροβέρτον.

— Καὶ πότε ἀνᾶχωμε καλὸ 'ρώτημα»;

— Τίποτε ἀκόμη δὲν εἰξεύρομεν, Τριανταφυλ-

λιά μου, ἀπεκρίθη ὁ νέος μειδιῶν. Πρέπει νὰ περιμείνωμεν καὶ τὴν ἄδειαν τοῦ κυρίου Μονφόρτ.
— Καλὸ ἔξημέρωμα! ὑπέλαβεν ἡ Τριανταφυλλιά ἐξαφθεῖσα.

— Καὶ ἂν εἶπῃ ὄχι; προσέθηκεν ἡ Μαρκέλλα ἢς τὸ χαριέστατον πρόσωπον αἴφνης ὠχρίασεν.

Ἡ Τριανταφυλλιά ὕψωσε τὴν δεξιάν της χειρὰ μέχρι τοῦ ὕψους τῶν ὀφθαλμῶν της. Τοῦτο δὲ ἦτο δεῖγμα σφοδρᾶς ἀγανακτήσεως.

— Νὰ εἶπῃ ὄχι; Ἄμ' αὐτὸ δὰ θέλω καὶ ἐγώ, γιὰ νὰ σοῦ τον στρώσω μπροστά, καὶ « νὰ του δείξω ἐγὼ πόσ' ἀπίδια βάζ' ὁ σάκκος ». Δὲν ξέρει ἀκόμα « τί ῥάμματα ἔχω γιὰ τὴ γούνα του »!

— Τριανταφυλλιά! εἶπεν ἡ Μαρκέλλα ἰκετευτικῶς, συλλογίσου πὼς εἶνε πατέρας μου, καὶ μ' ἀγαπᾷ...

— Βρὲ παιδάκι μου, δὲ λέγω ὄχι, εἶπεν ἡ μαγειρίσσα πραϋνθεῖσα διὰ μιᾶς, μὰ τί τη θέλω τέτοια ἀγάπη, νὰ μὴ σ' ἀφίην νὰ χαρῆς τὴν ἀγάπη σου ὅπως τὸ θέλ' ἡ ὀρεξί σου.

Ἡ θεία Ἰουλία ἐφριξεν ἐνδομύχως ἐπὶ ἐνδεχομένη συγκρούσει τοῦ Μονφόρτ καὶ τῆς φοβερᾶς Θεραπαίνης, ἀλλὰ δὲν ἀπέδειξε τίποτε.

Ὁ Ἰούλιος ἐπανῆλθε τὴν στιγμὴν καθ' ἣν βαρυνθέντες νὰ τον περιμείνωσιν, ἠτοιμάζοντο νὰ καθίσωσιν εἰς τὴν τράπεζαν.

— Ἔτσι θὰ τὰ κάνης ὀλημέρα νὰ κατασκοπώνεσαι καὶ νὰ τρέχης ἀπάνω κάτω; ἔγρυζεν ἡ Τριανταφυλλιά ἀγριωπῆ ἐτι ἐκ τῆς ἐριδίας ἣν συνῆψε κατὰ φαντασίαν μετὰ τοῦ Μονφόρτ ἐν τῷ μαγειρείῳ.

— Ὅχι, καλὴ μου Τριανταφυλλιά, ἐξαιρετικῶς το ἔκαμα, ἀπεκρίθη ὁ Ἰούλιος μετ' ἀσυνήθους γλυκύτητος.

Ἐν τούτοις πάντες ἀπέβλεπον πρὸς τὸν νέον ἐρωτῶντες αὐτὸν διὰ τῶν βλεμμάτων. Ἄλλ' ἐκείνος ἦτο ἀπαθής.

Ἀποκομισθέντων τῶν ἐπιτραπέζιων σκευῶν μετὰ τὸ φαγητόν, πᾶσαι αἱ κεφαλαὶ ἦσαν κεκλιμέναι ἐπὶ τῆς τραπέζης, προσηλωμένοι εἰς τὴν ἀπὸ κοινοῦ σύνταξιν ἐπιστολῆς συγκινητικῆς μελλούσης νὰ καταπέσῃ τὸν Μονφόρτ, ἀναιρῶσα πάσας τὰς πιθανὰς ἐνστάσεις του καὶ τὰς μάλλον ἀπροόπτους. Ἡ θεία Ἰουλία εἶχε τὴν γραφίδα, — εὐτυχῶς εἶχε θραύσει τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, πλην δὲ τούτου ἠσθάνετο μόνον ἑλαφρὰν τινὰ νάρκωσιν — καὶ ὑπὸ τὴν ἐμπνευσιν αὐτῆς αἱ ῥητορικαὶ φράσεις ἀλεπάλληλοι διέτρεχον ἐπὶ τοῦ χάρτου μετὰ τοσαύτης ταχύτητος καὶ ἀφθονίας, ὥστε ἡμίσεια δωδεκάς φύλλον κατακαλύφθη μετ' οὐ πολὺ.

— Δὲν θὰ τὰ διαβάσῃ αὐτά, ἐπανελάμβανε σκωπτικῶς ὁ Ἰούλιος. Θὰ μου ἐπιτρέψετε, σεβαστῆ μου θεία, νὰ σας παρατηρήσω ὅτι ἂν ἀρχίσωμεν νὰ τον ζαλίσωμεν, θὰ μας στείλῃ ὅλους μᾶς καὶ ἐγὼ δὲν εἴξευρω ποῦ. Δὲν θὰ τὰ δια-

βάσῃ ὅλα, καὶ ἐπειδὴ τὸ προσιμὸν σας εἶνε πολὺ μεγαλύτερον ἀπὸ τὸν ἐπίλογον...

— Ἰούλιε! εἶπεν ἡ θεία μετ' αὐστηρότητος, ἀλλ' ὁ ἀνεπιός της ἀδέν τα ἤκουεν αὐτά», καὶ εἰς ἀπάντησιν διέστρεψε τὸ πρόσωπόν του μετὰ πολλοῦ μὲν σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης ἀλλὰ δεικνύον ὅτι « δὲν ἴδρωνε ταῦτί του ». Πάντες δὲ ἰδόντες τὸν μορφασμόν του τοῦτον ἀνεκάγχασαν.

— Γράψε σὺ τὸ λοιπόν, εἶπεν ἡ θεία μετὰ μεγαλοπρεπείας, προσπαθοῦσα νὰ ἀναλάβῃ τὴν σοβαρότητά της. Κόπιασε νὰ ἰδοῦμε τὴν προκοπή σου, σὺ ποῦ ξέρεις νὰ ἐπικρίνης τοὺς ἄλλους.

— Ἐγώ; εἶπεν ὁ Ἰούλιος μετ' ἀθωότητος, ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος τῶν μικρῶν περιόδων, τῶν συντόμων φράσεων... Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄξιος. Ἄλλὰ ἄς δοκιμάσωμεν.

Ἐπανελάβον αὐτὴς τὴν ἐργασίαν καὶ ὀλίγον πρὸ τῆς πέμπτης ὥρας ἡ ἐπιστολὴ ἀπῆλθε προπεμπομένη ὑπὸ τῶν εὐχῶν ὅλης τῆς οἰκογενείας καὶ τῶν στεναγμῶν τῆς Μαρκέλλας ἣτις ἠθέλε νὰ ἀναγκάσῃ ἑαυτὴν νὰ μὴ ἐλπίζῃ ἀλλ' ἡ καρδιά της ἐπέμενε ὅμως θέλουσα νὰ πετάξῃ εἰς τὸν οὐρανὸν ὡς κορυδαλλός.

Ἡ ἐσπέρα παρῆλθε καὶ ἔπειτα ἡ νύξ. Τὴν δ' ἐπιοῦσαν, λίαν πρῶτ' ἡ Μαρκέλλα κατέβη εἰς τὸν ῥοδῶνά της καὶ μετὰ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας ὁ Ῥοβέρτος εὐρέθη παρ' αὐτῆ κρατῶν τὸ κλαδευτήριον καὶ τὸ κάνιστρον, ἵνα παραλάβῃ τὰ μεμαραμμένα ἄνθη. Μετὰ τὸν ῥοδῶνα ἦλθον εἰς τὰς διαφόρους συστάδας, καὶ διὰ τοῦ σιδηροῦ κτενίου ἐκαθάρισεν τὸ χῶμα οὕτως ὥστε οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχον ἴδη τοιαύτην περιποίησιν. Ἦλθεν ἔπειτα ἡ ὥρα τοῦ ταχυδρομείου, ἡ ἀνάγνωσις τῶν ἐφημερίδων καὶ τέλος τὸ πρόγευμα.

Ὁ Ἰούλιος ἀπὸ πρῶτας ἐνεφανίζετο καὶ πάλιν ἐξηφανίζετο μετ' ἀγωνίας. Προδήλως ἦτο ἔμφροντις καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ μείνῃ πολὺ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. Ἐκάθισεν ὅμως εἰς τὴν τράπεζαν μετὰ τῶν ἄλλων. Ἄλλ' αἴφνης ἀντηγήσαντος τοῦ κωδωνίου τῆς θύρας ἠγέρθη καὶ ἐπήδησεν ἀπὸ τοῦ παραθύρου μετὰ τοσαύτης ὁρμῆς, ὥστε ἡ θεία Ἰουλία ἀπέμεινε ὡς ἀπολιθωθεῖσα.

Μετὰ δύο δευτερόλεπτα ἐπανῆλθεν ὁ Ἰούλιος εἰς τὸ ἐστιατόριον διὰ τῆς καταλλήλου καὶ εὐπρεποῦς ὁδοῦ, κρατῶν τεμάχιον χάρτου κυανοῦ, καὶ εἶπε!

— Ἐγὼ καλὰ σας το εἶπα, ὅτι ἀγαπῶ τὰς συντόμους φράσεις, ἀλλὰ βέβαια δὲν ἐπεριμένετε ποτέ σας ὅτι εἶμαι καὶ τόσο πολὺ λακωνικός. Ὡ δύναμις τοῦ ἡλεκτρισμοῦ! ὦ ὑπεροχὴ τῆς ιδέας μου! Ἀκούσατε μίαν στιγμὴν, ὦ θνητοί, τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐπισήμων τούτων ἱστορικῶν ἐγγράφων καὶ σπουδαιστάτων ὅσον οὐδὲν ἄλλο ἐγγράφον!:

« Παρίσιοι, 5 Ἰουλίου, μεσημβρία. Σίμων Μονφόρτ, Νέαρ Ἰόρκην. Ἐγκρίνετε σύζυγον

Μαρκέλλας Ῥοβέρτον Βρεῶ; Ἐπείγον. Ἀπάν-
τησις προκατέβληθη! »

« Νέα Ὑόρκη, 6 Ἰουλίου, ὥρα 6 π. μ. Ἰου-
λιῶ Βρεῶ Ἐγκρίνω, ἔρχομαι, περιμένετε. »

Ὁ Ῥοβέρτος ἀνατινάξας τὸ χειρόμακτρον τοῦ
ὤρμησε πρὸς τὸν ἀδελφόν του καὶ τον κατη-
σπάζθη.

— Νὰ τί ἀξίζει νὰ ἔχη κανεὶς ὀλίγον ἀποθε-
ματικὸν κεφάλαιον διὰ τὰς ἀνάγκας του, καὶ μὰ
τὴν ἀλήθειαν δὲν εἶνε καὶ ἀκριθὰ ἀναλόγως τῆς
εὐχαριστήσεως τὴν ὅποιαν μας ἐπροξένησε. Τὸ ὑ-
περωκεάνιον καλῶδιον εἶνε λαμπροτάτη ἐφεύρεσις.

Οὐδεὶς βεβαίως ἐφάνη ἐναντίως γνώμης.

Ὁ Μονφόρτ ἦλθε καὶ ἡ ἔλευσις αὐτοῦ ἐνεποί-
ησεν εἰς πάντας χαρὰν μεγάλην. Ἀλλὰ καὶ αὐ-
τὸς εἶχεν ὑποφέρει πολλὰ ἐν τῇ ζηντηίᾳ. Διότι
ἄλλοτε ὅτε ἐνόμιζεν ὅτι εἶνε μόνος καὶ ἔρημος ἐπὶ
γῆς, ἡ μοναξία δὲν τον ἐβάρυνε, δὲν τον ἐπίεξεν·
ἀλλὰ ἤδη μετὰ τῶν ἄλλων εὐγενῶν αἰσθημά-
των εἶχεν εἰσδύση εἰς τὴν ψυχὴν του καὶ ἡ ἀνάγκη
τοῦ νὰ αἰσθάνηται ἑαυτὸν ἀγαπώμενον, καὶ
διὰ τοῦτο ἡ δευτέρα αὐτῆ ἐξορία του ἐφάνη εἰς
αὐτὸν πικροτέρα καὶ ἀφόρητος.

Ἡ ἡρεμος χαρὰ τοῦ τέκνου του, ἡ φιλόξενος
ὑποδεξιῶσις τῆς οἰκογενείας Βρεῶ ἐνεστάλαξαν
εἰς τὴν καρδίαν του βάλσαμον, οὐ ἡ παραμυθη-
τικὴ ἐνέργεια ἐγένετο ἐπαισθητὴ καθ' ὅλον αὐ-
τοῦ τὸν μετ' ἔπειτα βίον.

Ὁ κ. Βρεῶ καὶ ὁ Σίμων ἐξ ἅπαντος θὰ ἐξή-
λευον ἀλλήλους καὶ θὰ ἠμιλλῶντο τίς πρῶτος νὰ
περιοποιητῆαι καὶ θωπεύῃ τὰ τεκνία τῆς Μαρκέ-
λλας· τοῦτο δὲ θὰ ἦτο τὸ μόνον νέφος τῆς μακα-
ρίας αὐτῶν ὑπάρξεως. Ἀλλ' ὅμως ὁ Θεὸς τῶν
οἰκτιρῶν ἀπέστειλε δύο ἄρρενα, καὶ ἐκάτερος
τῶν πάππων ἀρπάσας ἐν, ἀμιλλᾶται ἤδη νὰ τὸ
διαφθείρῃ διὰ τῶν θωπειῶν, νὰ το κάμη μαμ-
μόθρεπτον ἢ, μᾶλλον εἰπεῖν, παππόθρεπτον, *truel-
loxaδμερόν*.

Εὐτυχῶς ὁ Ἰούλιος εἶνε ἐκεῖ, καὶ χρειὰς τυχοῦ-
σης, τοὺς κάμνει τὰς δεούσας παρατηρήσεις.

Ἡ Τριανταφυλλιά ἔχει κατάλευκον τὴν κό-
μην, ἀλλὰ θὰ ζήσῃ ἑκατὸν ἔτη καὶ ἐπέκεινα.
Ἡ δὲ κυρὰ Ζαλίνη εἶνε ἡ ἐπίσημος παιδαγωγὸς
τῶν τεκνίων τῆς Μαρκέλλας.

ΤΕΛΟΣ

Ἀδάμαντες ἐπὶ ἀσχήμου κεφαλῆς ὁμοιάζουσι
πρὸς φάρον ἐπὶ σκοπέλου: καθιστώσι καταφανές
τὸ κακὸν μέρος, ἐφ' οὗ εἰσι τεθειμένοι.

Πανταχοῦ ὅπου ἀκούεις νὰ τραγωδοῦσιν εἰμ-
πορεῖς νὰ σταματήσῃς ἀρόβως. Οἱ κακοὶ δὲν ἔ-
χουσιν ἄσματα.

Ἡ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΑἰΣΘΗΜΑΤΑ

ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ὁ διάσημος Ἰταλὸς
φυσιολόγος Μαντεγάτζας ἐξέδωκεν ἐσχάτως συγ-
γραμμα περιεργότατον καὶ τὰ μᾶλλον ἐνδιαφέρον.
Χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς Ἐστίας θέλομεν
σταχυολογήσει ἐκ διαφόρων κεφαλαίων αὐτοῦ
τῆδε κάκεισε τὰ κυριώτατα καὶ μᾶλλον προσίτα
τοῖς πολλοῖς μέρη. Ἀρχόμεθα δὲ σήμερον διὰ τοῦ
κεφαλαίου ὑπὲρ ἐπιγράφεται:

ΤΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Τὸ μέτωπον.

Μετὰ τὸν ὀφθαλμὸν τὸ μέτωπον εἶνε ὁ πιστό-
τερος διερμηνεὺς τῆς νοημοσύνης· ἀνεκαθεν δ' ἡ
εὐρύτης καὶ ὑψηλότης αὐτοῦ ἐθεωρήθη ὡς ἐν τῶν
συστατικῶν τῆς τελείας καλλονῆς. Ἦν δὲ σύμφω-
νος καὶ πρὸς τὴν φύσιν ἡ ἐκτίμησις αὐτῆ, καθό-
σον ἴδιον τῶν ἀγγινοστέρων φυλῶν ἦτο τὸ εὐρὺ
καὶ ὑψηλὸν μέτωπον, ἐνῶ τῶν πνευματικῶς ὑπο-
δεεστέρων χαρακτηριστικωτάτη ἦτο πάλιν ἡ τοῦ
μετώπου στενότης.

Λίαν σχετικὴ πρὸς τὸ μέτωπον εἶνε ἡ τῶν
ὀφρύων καμπυλότης· Ἀπαντᾷ δ' αὐτῆ καθ' ὑπερ-
βολὴν μεγάλη παρὰ ταῖς ταπεινοτέρας τῶν φυ-
λῶν συνδυαζομένη πρὸς μέτωπον στενὸν καὶ
πέπιεσμένον.

Ἡ καμπυλότης τῶν ὀφρύων θεωρεῖται ὡς ἐν
τῶν διακριτικῶν σημείων τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου. Αἱ
γυναῖκες ἔχουσι τὰς ὀφρὺς ἥκιστα ἢ οὐδόλως
καμπύλας, τὸ δὲ μέτωπον στενὸν καὶ ἀνεπτυγμέ-
νας τὰς προεξοχὰς αὐτοῦ, ὅπως καὶ τὰ παιδιά.

ὑπάρχει γεωμετρικὴ τις ταξινομήσις τῶν με-
τώπων εἰς τρεῖς κατηγορίας ἀναλόγως τοῦ σχή-
ματος αὐτῶν: εἰς μέτωπα *ὀμαλά*, *κυρτὰ* καὶ *κοί-
λα*. Ἀποδίδονται δὲ καὶ διάφοροι ιδιότητες
ἀμφιβόλου ἀκριθείας εἰς τοὺς κεκτημένους διάφο-
ρον σχῆμα μετώπου. Οἱ ἔχοντες ὀμαλὸν τὸ μέ-
τωπον λέγονται ἀγαθοὶ τὴν φύσιν, οἱ κυρτομέ-
τωποι ἰσχυροὶ τὴν ψυχὴν, ἥκιστα δ' ἀξιοζήλευ-
τοι θεωροῦνται οἱ ἰδιοκτῆται κοίλου μετώπου.

Οἱ ὀφθαλμοί.

Τὰ μᾶλλον ἀξιοσημείωτα συστατικὰ τῶν ὀ-
φθαλμῶν εἶνε ἡ ἔκφρασις, τὸ σχῆμα, ἡ θέσις, τὸ
χρῶμα, ἔτι δὲ αἱ ὀφρὺς καὶ αἱ ἐπισκιάζουσαι αὐ-
τοὺς βλεφαρίδες.

Ὁφθαλμὸς μέγας μὴ προεξέχων τῆς κόγχης
ἐγγίζει πρὸς τὴν ἰδανικὴν τελειότητα ὀφθαλ-